

LBRIS

We know
books

JONATHAN STROUD

**REBELII
SCARLETT
& BROWNE**

O relatare a isprăvilor curajoase
și a fărădelegilor îndrăznețe

1

ÎN ACEA DIMINEAȚĂ UMEDĂ ȘI PALIDĂ, CU ZORII PLUTIND DEASUPRA mlaștinilor, Scarlett McCain s-a trezit lângă patru bărbați morți. Patru! Nu își dăduse seama că fuseseră atât de mulți. Nu era de mirare că se simțea înțepenită.

Ea și-a scos covorașul de rugăciune din tubul lui și l-a derulat pe pământ. Stând cu picioarele încrucișate pe covor, a încercat să mediteze. Fără succes, nu cu patru cadavre holbându-se la ea și o rană de cuțit pulsându-i în braț. O fată nu se putea concentra în aceste condiții. Avea nevoie de mâncare și cafea.

S-a ridicat în picioare și a privit în jos, la cel mai apropiat corp. Era un bărbat corpulent, cu barbă neagră din zona Podișurilor, îmbrăcat într-o cămașă din dril și jeanși. Părea destul de bătrân pentru a-i fi tată. Poate chiar *era* tatăl ei. Fața lui, care se odihnea pe jumătate în noroi și pietre, avea o expresie îndurerată.

– Da, cu toții avem probleme, a spus Scarlett. Asta primești dacă încerci să mă jefuiești.

Ea a pășit peste bărbat și a coborât la lac să inspecteze capcanele pentru animale. Din nou, avea ghinion. Capcanele erau distruse, lațurile din sfoară – sfâșiate. La capătul unei pete de sânge, capul unui iepure zăcea înclinat în iarba culcată și udă. Urechile lungi,

brun-ruginii erau înclinate ca și cum i-ar fi dat un salut blănos cu două degete. Era ca și cum șobolanii de mlaștină îl lăsaseră intenționat în această poziție.

Scarlett McCain a blestemat îndârjit în direcția pădurii. Apoi a scos din buzunar un bănuț și l-a transferat în cutia pentru blesteme. Era deja plină! Iar ea nici măcar nu își luase micul dejun.

Întoarsă în tabără, și-a preparat cafeaua în rămășițele focului din timpul nopții. A băut-o în picioare, strecurându-și ultimele resturi printre dinți și scuipând nisipul negru în apa pârâului. Va fi o zi senină; rece la început, dar fără ploaie. Culmile dealurilor din Wolds aveau culoarea untului, în timp ce flancul vestic era încă întunecat și albastru. Mult mai departe, dincolo de marginea mlaștinii, Scarlett vedea luminile din Cheltenham în spatele fortificațiilor. În timp ce fata privea, generatorul orașului a fost oprit, iar luminile s-au stins. După altă jumătate de oră se vor deschide porțile, iar ea va putea intra.

Și-a rulat pătura și a introdus-o în tubul său, apoi a mers să își ridice bețele cu sulf. Două fuseseră strivite în încăierare, dar trei erau OK: în timpul nopții, mirosul ținuse la distanță șobolanii. Scarlett a clătinat din cap. Nu mai puteai trage un pui de somn fără ca unul dintre acești ticăloși zburliți să se furișeze dintr-un tufiș și să te muște de nas. Cei mai mari șobolani puteau să facă acest lucru. Li se întâmplase unor persoane pe care Scarlett le cunoștea.

Fata s-a aplecat deasupra rucsacului, a desfăcut cele două sticle goale și le-a dus la izvor. Unul dintre bărbații pe care îi omorâse zăcea pe jumătate în apă cu fața în sus, cu părul blond agitându-se printre buruienile pârâului, cu o mână albă plutind ca o stea de mare ondulată deasupra pietricelelor. Scarlett a mers în amonte de blocaj. Nu voia să se molipsească de ceva.

În timp ce intra câțiva pași în apă și umplea din nou sticlele, haina de piele i se lovea de tulpinile de trestie. Noroiul și apa îi

ajungeau la jumătatea ghetelor. Și-a zărit fața palidă, rotundă atârând distorsionată deasupra undelor. Scarlett s-a încruntat la această imagine, iar fața s-a încruntat înapoi la ea. Părul său lung, roșcat era mai încurcat decât ierburile ce pluteau în apă. Trebuia să rezolve această problemă înainte de a intra în oraș.

Strângea dopurile sticlelor când a simțit înțepături în ceafă. Brusc în alertă, s-a uitat în spate, simțurile lucrându-i la o nouă intensitate.

Soarele se ridicase deasupra Wessex Wilds; totul era luminat de un auriu aprins, optimist. Aproape că nu exista nicio adiere. Afară pe lac, apa se lipea de tulpinile trestiiilor, la fel de netedă și curată ca sticla.

Scarlett a rămas locului, cu o sticlă în fiecare mână, încercând să își golească mintea astfel încât fiecare senzație disponibilă să o poată inunda. Ochii i se roteau încet.

Nu se vedea niciun pericol, dar acest lucru nu a înșelat-o. Ceva ieșise din pădure, atras de mirosul sângelui vărsat.

Deci unde putea fi?

La mică distanță de mal, cam la jumătate între lac și copaci, din iarba ridicată ieșeau rămășițele unor clădiri străvechi. Zidurile măcinate erau acum colțuri mai dure ca piatra și contopite în contururi întunecate. Un stol de păsări răsucit ca un filament s-a rotit și a țâșnit spre înălțimi, apoi a gonit deasupra pădurii. Nu putea vedea nimic altceva, și nu se auzea niciun sunet.

Scarlett s-a întors spre rucsacul ei, a fixat sticlele, haina și tubul la locul lor și și-a ridicat bagajul pe umeri. Cu piciorul, a aruncat pământ peste foc, rotindu-se încet astfel încât să scaneze peisajul în toate direcțiile. Dacă timpul i-ar fi permis, ar fi cercetat trupurile rebelilor în căutare de provizii, însă acum își dorea doar să plece. L-a controlat simbolic pe bărbatul bărbos; doar un alt fermier ratat care a crezut că, dacă era posesorul unui cuțit, al unei burți și al unei atitudini agresive, era capabil să atace o fată singură care stătea

lângă focul ei de tabără. Cuțitul nu era atât de ascuțit ca acela pe care îl avea Scarlett la brâu, însă bărbatul avea în buzunarul hainei un pachet de sendvișuri învelit în pergament. Și astfel problema prânzului lui Scarlett a fost rezolvată.

Fata a părăsit tabăra și a început să își croiască drum prin ierburile înalte, umede. Spre vest, norii se concentrau pe culmi înalte, munți de roz și albi înălțându-se deasupra frontierei Țării Galilor. Scarlett s-a îndepărtat de lac și s-a îndreptat direct către stânci. Era mai bine să înfrunte creatura acum, în spațiu deschis, cu soarele în spate, decât să fie hărțuită prin mlaștini. De-a v-ați ascunselea nu era genul ei.

Când a ajuns la aproape cincizeci de metri de ziduri, s-a oprit și a așteptat. În acel moment, o formă întunecată, lungă și joasă s-a desprins de margine și a înaintat în salturi în lumină. Era un lup gri cu negru, tigrat, un adult matur de două ori mai lung decât înălțimea lui Scarlett. Capul îl ținea plecat, însă omoplații care se legănau leneș se ridicau aproape la fel de sus ca pieptul ei. Ochii de chihlimbar erau ațintiți asupra lui Scarlett. Lupul a înaintat fără grabă, cu aroganța unui negustor pe cale să încheie o afacere. Fără bătăi de cap, fără zarvă. Și el era nerăbdător să își termine treaba.

Mâna lui Scarlett s-a mișcat încet către brâu. În rest, fata a rămas acolo unde era, o siluetă zvultă, subțire, într-o haină cafenie ponosită, împovărată cu un rucsac, un tub, sticle și toate lucrurile unei fete care umblă în sălbăticie.

Lupul și-a încetinit ritmul. La șase metri distanță, s-a oprit. Și-a ridicat capul la nivelul lui Scarlett, iar ea și animalul s-au cântărit din priviri. Scarlett a observat colții umezi, botul negru, inteligența care ardea în privirea lui. Poate că lupul a observat și el ceva în Scarlett. Și-a întors capul; brusc, a tropăit pe lângă ea și s-a îndepărtat. Mirosul înțepător al animalului i-a biciuit fața, iar el a dispărut.

Fata și fiara s-au despărțit. Lupul s-a îndreptat alene către lac, luând urma cadavrelor. Scarlett a scos din buzunar un pieptăn și și

l-a trecut prin șuvițele cele mai încălcite. Apoi a găsit o gumă de mestecat, și-a strâns curelele rucsacului, și-a ajustat centura și s-a îndreptat către orașul îndepărtat.

Destul cu pierderea de vreme. Era timpul să treacă la afaceri. Era timpul să demonstreze cum ar trebui să decurgă un jaf.

CA DE OBICEI, MR. H.J. APPLEBY, MANAGERUL COOPERATIVE BANK, ÎȘI SAVURA ceașca de ceai la prânz. Își mâncase deja sendvișurile. Din fericire, biscuiții, din ovăz grosier și ghimbir, cei mai buni de la Mrs. Simpson, abia acum urmau să vină. Vesta îi era strâmtă, și perspectiva de a o face să fie încă și mai strâmtă îi dădea lui Mr. Appleby un sentiment familiar de bunăstare.

În colțul camerei, ceasul bunicului – cunoscut de patru generații ale familiei sale ca Old Glory¹ – își continua, puternic și liniștitor, numărătoarea secundelor. Banca de dedesubt era închisă, toți casierii fiind plecați să se bucure în soarele de primăvară târzie de ora lor de prânz. Dacă își rotea scaunul, Mr. Appleby putea să îi vadă; de fapt, el putea să vadă pe strada principală de sub fereastra sa mulți oameni cumsecade din Cheltenham. Pe angajații magazinului bărfind, pe fetele de la poștă terminându-și turele, pe casierii lui stând la coadă la Simpson brutarul... Lumina soarelui strălucea pe asfaltul curat și pe ghidoanele cromate ale bicicletelor aflate în rastelele lor. Totul era plăcut și organizat, calm și tăcut. Exact așa, a reflectat Mr. Appleby, cum ar trebui să fie lucrurile.

¹ Old Glory – apelativ pentru steagul american (n.tr.)

El a studiat fără grabă hârtiile de pe biroul său. Acestea fuseseră atent stivuite și etichetate de Miss Petersen. Datorită filelor colorate, el știa că acolo erau niște documente primite de la Casa Credinței care trebuiau studiate, plăți de autorizat, scrisori de semnat. Nimic copleșitor, și cu siguranță nimic la fel de important ca biscuiții. Bărbatul a chicotit în sinea lui, a întins mâna spre farfurie – și s-a oprit. Nu se auzise niciun zgomot, însă ceva se schimbase în încăpere.

El și-a ridicat brusc privirea.

O față stătea în pragul ușii.

– Este ora prânzului, a spus Mr. Appleby.

El și-a retras mâna întinsă spre farfurie.

– Banca este închisă.

– Știu, a spus fata. Cam asta e ideea.

O parte a gurii i s-a ridicat într-o jumătate de zâmbet care nu i-a atins și ochii. Spre marea neplăcere a lui Mr. Appleby, ea a intrat în cameră.

Fata avea părul lung și roșu, ținut departe de fața palidă și pistruiată de o clemă neagră de os. Jeanși, ghete, un fel de pulover alb, vechi. Mâinile îi erau îndesate adânc în buzunarele laterale ale unui pardesiu lung, cafeniu. Mr. Appleby avea o fiică adolescentă, însă rareori observa cu ce se îmbrăca. Totuși, chiar și el putea să își dea seama că aceasta nu era moda obișnuită din Cheltenham.

– Cum ai intrat? a întrebat el.

Fata nu a răspuns. Ochii ei mari și întunecați aveau o culoare verde stranie. Aceștia îl priveau netulburați. Nu arăta prea mult respect, s-a gândit Mr. Appleby. Deloc, de fapt. Și mesteca ceva. Un fel de gumă. Maxilarul ei lucra în mod constant. Și fiica sa făcea acest lucru. Lui îi displăcea profund obiceiul.

– Trebuie să insist să îmi răspunzi, a spus el.

Fata a făcut un pas sau doi spre el, a trecut de ceas, de colecția de fotografii a lui Mr. Appleby, aranjate pe tapetul în dungi al peretelui.

A privit relaxată spre fotografia soției lui la sărbătoarea clubului de crichet, aceea în care purta o rochie înflorată și o pălărie de paie cu boruri largi.

– Pe toți zeii, le fac atât de mari aici, a zis ea. Nu este penurie de alimente prin părțile acestea, cu siguranță.

Managerul băncii a strâns din buze. S-a ridicat pe jumătate din scaun.

– Tânăra doamnă, va trebui să îți cer să pleci.

Fata a înaintat cu o viteză neașteptată, apoi a tras scaunul de piele din fața biroului. Ca majoritatea mobilierului din camera de lucru, acesta aparținuse tatălui lui Mr. Appleby când era manager aici, și înainte de asta tatălui lui. Ea a răsucit scaunul, s-a așezat și s-a lăsat pe spate, cu mâinile încă în buzunare.

– Hei, se reglează, a spus ea. Șic.

Încet, Mr. Appleby și-a lăsat din nou greutatea în propriul scaun. La urma urmei, poate că cel mai bine era să nu facă o scenă. El și-a trecut degetele întunecate prin buclele negre, strânse în creștetul capului.

– Ei bine, atunci, a întrebat el, cu ce te pot ajuta?

– O, îți vreau banii, a răspuns fata.

Maxilarele ei au mai făcut câteva rotații. I-a aruncat jumătatea ei de zâmbet.

– Am venit să jefuiesc banca.

Mr. Appleby a scos un sunet involuntar din străfundul gâtului. Era nebună? Era incredibil cum, chiar și cu toate verificările, supraveghearea, excluderile încă din perioada copilăriei, continuau totuși să se strecoare câțiva anormali. Părul roșu și pielea palidă ar fi trebuit să o dea de gol. Sau ochii ei stranii.

– Într-adevăr? a zis el. Acesta este motivul pentru care ai venit, Miss... îmi pare rău, nu ți-am reținut numele.

– Asta pentru că nu l-am spus, nu-i așa? a întrebat fata. Bine, există un seif în peretele din spatele tău. Ai șaiszeci de secunde să îl deschizi, Mr...

Ea a aruncat o privire spre plăcuța argintie de pe biroul lui.

– Mr. Horace Appleby. Ooo, deci eu îți cunosc numele. Nu e bine să poți să citești? Șaiszeci de secunde, Horace, începând de acum.

– Poate putem discuta despre asta, a spus Mr. Appleby. Ai dori o cană de ceai?

– Nu beau mizerii.

Fata și-a încrucișat picioarele și și-a verificat ceasul.

– Au trecut cinci secunde și au mai rămas cincizeci și cinci.

I-a făcut cu ochiul.

– Fac și calcule.

– Un biscuit, atunci?

Bărbatul a împins farfuria către ea. Cu cealaltă mână a apăsat butonul de sub birou. Eric se va ocupa de ea. Eric era calm, mare și nu foarte amabil. Făcea ce i se spunea. O va lua cu el în curtea liniștită din spate. Nimic care să perturbe liniștea publică. Doar câteva palme, lovituri în locuri moi care să o trimită plângând pe drumul ei. El i-a zâmbit fetei. Și-a aruncat ochii spre ușă. Eric nu apărea.

– Cincisprezece secunde, a spus fata. Dacă îl aștepti pe tipul acela mare instalat în hol, mă tem că nu va veni. Este puțin... prins' în momentul acesta.

Mr. Appleby a clipit spre ea; surprinderea i-a fost mai mare decât prudența.

– L-ai legat?

Acum, fata chiar a zâmbit, ambele părți ale feței încrețindu-i-se, ca ale unui drăcușor.

– Desigur că nu. Ce idei!

Zâmbetul a dispărut.

¹loc de cuvinte – în original „tied up” – înseamnă și „legat” (n.tr.)

– L-am lăsat inconștient. Iar dacă tu nu deschizi seiful, a adăugat ea, îți voi face și ție același lucru.

Mr. Appleby nu a crezut-o în legătură cu Eric, însă, cu toate acestea, ea era acolo, iar Eric nu era. Bărbatul s-a tras mai în față și și-a împletit degetele și și-a pus coatele pe birou. În sertar avea o armă, un revolver drăguț fabricat în Cheltenham. Cumpărat de la armurier, două case mai încolo. Însă ar trebui să îl scoată, repede poate, iar sertarul era înțepenit.

– Dacă mă lași inconștient, a spus el păstrându-și vocea veselă, atunci nu voi deschide seiful. Nu-i așa? Este logic, corect?

– Desigur, a răspuns fata. Dacă le-aș face în această ordine Patruzeci de secunde.

Acum, că o privea cu atenție, el a observat petele de noroi de pe jeansii și ghețele ei, zgârieturile și peticele de pe haină, semne care indicau o viață dusă în afara orașului. Exista și un cilindru ciudat de piele care îi atârna la gât, legat cu un șnur murdar. O cutie de penitență, poate. Deci ea era nebună. Un fel de fanatică. Nebună și rea. El fusese înșelat de tinerețea fetei, când ea era doar un alt bandit murdar care se furișea din sălbăticia din Wessex.

Putea să o facă, totuși. Să ia arma. El obișnuia să tragă în păsările de pe blocuri, să le elimine atunci când hăitașii suflau din corn. Făcea acest lucru aproape înainte ca păsările să se ridice în aer. Acum era mai bătrân, însă nu era chiar atât de lent. Putea să o facă. Întrebarea era când. Și-a dat seama că mâinile îi tremurau.

Poate că era mai bine să o țină de vorbă.

– În mod clar, ești o persoană nefericită, draga mea, a spus el. Ai nevoie de îndrumare. Putem merge la Casa Credinței să găsim un Mentor care să te ajute să te simți mai bine.

– O, nu prea cred, a răspuns fata. Treizeci și cinci de secunde.

Mr. Appleby s-a uitat la Old Glory. Cadranul înnegrit de timp al ceasului arăta ora douăsprezece și douăzeci și șapte de minute. Miss Petersen nu stătea niciodată prea mult afară. Da, personalul lu-

avea să se întoarcă curând, să îl găsească pe Eric, să își dea seama că ceva nu era în regulă...

– Înțeleg că nu ești de pe aici, a spus el. Poate că nu ai văzut cuștile din piață? Chiar vizavi de magazinul de ceai?

– Încă treizeci de secunde, a zis fata. Sigur, le-am văzut.

– În acele cuști îi punem pe infractorii mărunți de aici din Cheltenham, a continuat Mr. Appleby. Renunță la prostiile astea acum și vei scăpa cu o zi sau două în cușcă. Nimic prea dureros – poate doar un pic de batjocură în public sau niște îndemnuri din partea stâlpilor justiției. Apoi ești alungată din oraș. Dar dacă nu renunți...

El a încercat să vorbească lent, să accentueze fiecare cuvânt.

– Dacă nu renunți, la celălalt capăt la câmpurilor avem stâlpi de fier. Te vom lega acolo și te vom lăsa fiarelor. Sau, cine știe, poate că Pătații vor ieși din pădure și te vor lua de acolo în viață. Asta vrei, draga mea? Eu sunt un Appleby, membrul uneia dintre familiile conducătoare din acest oraș. Pot aranja acest lucru cât ai clipi. Hoți, devianți, jefuitori de bănci: asta le facem.

– Așa?

Ochii verzi ai fetei îl priveau fără să clipească.

– Se pare că ești destul de dur. Dar și eu fac câte ceva. Întreabă-l pe uriașul din holul de la parter. Întreabă-i pe cei patru rebeli morți acolo, în mlaștini.

Ea a făcut un balon micuț de gumă roz.

– Singurul lucru pe care nu îl voi face, a adăugat ea, este să pierd timp când viața îmi este în pericol. Discursul tău a ținut paisprezece secunde. Eu am folosit alte șase. Au mai rămas zece să deschizi seiful, să îți reamintești combinația și să rotești butonul exact cât trebuie. Cu acele biete mâini bătrâne și tremurânde.

Mr. Appleby a înghițit în sec.

– Nu deschid seiful, a spus el.

– Opt secunde.